

In de rubriek Aangenaam laten we iedere maand iemand aan het woord over zijn of haar grote passie: dat kan bijvoorbeeld een bijzondere hobby zijn of betekenisvol vrijwilligerswerk. Deze maand maken we kennis met de 48-jarige Mariëlle van Uitert uit Vught. Oorspronkelijk richtte ze zich als freelance fotojournalist op het in beeld brengen van oorlogen en conflicten overal op de wereld, tegenwoordig maakt ze journalistieke producties over wolven. Fotograferen is haar passie.

Kun je iets vertellen over je gezinssituatie?

Ik ben 48 jaar. Ik ben getrouwd met Cassandra en samen hebben we een mishandelde herder uit Bosnië en een gezellige kat.

Wanneer ben je ooit begonnen met fotograferen?

Eigenlijk had ik altijd al een camera om mijn nek hangen. Zo'n analoge waar rolletjes in moesten. Toen ik 25 jaar was, nam ik mijn camera overal mee naar toe tijdens mijn backpacktochten waarbij ik de

hele wereld afreisde. In 2005 ben ik de Fotovakschool gaan doen in Boxtel en Amsterdam om technisch nog beter te worden en om me te specialiseren in reportage/documentaire. Dat was ook het moment dat ik wist dat ik beroepsmatig iets wilde doen met het fotograferen.

Waarom ben je in eerste instantie het spoor van oorlogsfotografie opgegaan?

Mijn opa heeft vroeger in Kamp

Vught gevangen gezeten en heeft daar nooit over gesproken. Ik heb hem helaas niet gekend maar was erg nieuwsgierig naar de onvertelde verhalen en beelden. Mijn drive om dit te doen ligt dan ook in het tastbaar en zichtbaar maken - oftewel documenteren - van iets wat uit het zicht moet blijven.

Om een indruk te geven wat ik allemaal heb gefotografeerd: de Mexicaanse drugoorlog, zoutzuuraanvallen op vrouwen in Bangladesh, de kindbruiden in Afghanistan, de FARC in Colombia, en de oorlog in Afghanistan, Irak en Syrië. Daarnaast ben ik voor een aantal NGO's op pad geweest, waaronder Cordaid, Eye Care Foundation en Vebego Foundation.

Wat waren hoogte- en dieptepunten in de dertien jaar dat je oorlogsfotograaf bent geweest?

De zoutzuuraanvallen op vrouwen in Bangladesh zijn gedenkwaardig. Ik heb een hechte vriendschap met deze dames opgebouwd. Deze vrouwen die van hun uiterlijke schoonheid zijn beroofd, leunen des te meer op hun innerlijke kracht. Dat is inspirerend om te zien. Een dieptepunt was mijn kidnap, vier dagen later gevolgd door een bomaanslag waarbij ik gewond raakte aan de frontlinie in Aleppo (Syrië).

In 2018, na mijn reportage in Mexico, ben ik gestopt als conflictfotografe. Ik probeerde mijn werk zo onzichtbaar mogelijk te doen maar een paar lokale journalisten besloten mij tijdens mijn werk te fotograferen terwijl gangleden waren gedumpt in de woestijn vlakbij de Amerikaanse grens en ik met het Forensisch Team op pad was. Als journalist is het gevaarlijk werken in Mexico maar toen ik met mijn gezicht in de kranten kwam, heb ik mezelf een paar dagen in mijn hotel opgesloten. Aldaar kwam het besef dat mijn geluk aan het opraken was, dat mijn engeltjes moe waren. Ik besloot iets anders te gaan doen met mijn leven.

Waarom heb je besloten je vervolgens toe te leggen op het fotograferen van wolven?

Omdat ik niet wist waar ik me op toe wilde leggen en om geestelijk te helen van 13 jaar oorlogsfotografie ben ik voor een hondenuitlaatservice honden uit gaan laten. Ik vond het geweldig, vooral bij de grote honden waarbij ik het vertrouwen moest zien te winnen, de honden met een rugzakje, kon ik mijn ei kwijt.

Ik ging me verdiepen in de hond en kwam al lezende terecht bij de wolf. Toen ik dat hoofdstuk opende, wist ik dat dit niet meer dicht zou gaan. De wolf staat voor mij symbool voor veerkracht en harmonie. Wolven zijn extreem slimme en sociale dieren. Ze zorgen voor hun gezinsleden, ook als die gewond achter moeten blijven en iedereen in de roedel heeft zijn eigen taken. Na 150 jaar te zijn verdreven en bijna uitgeroeid, komen ze nu op eigen kracht terug om weer een gezin op te bouwen. Ze zijn enorm veerkrachtig en weten niet van opgeven.

Mijn stijl is net als in de oorlog ruw en oprecht. Ik laat alle kanten van het verhaal zien om de kijker zo waarheidsgetrouw mogelijk zelf een beeld te laten vormen. Vorig jaar mocht ik met een groep biologen de Ethiopische bergen in om de bijna uitgestorven Ethiopische wolf vast te leggen. De wetenschappers moesten zoveel mogelijk wolven zien te vangen om hen in te enten tegen het dodelijke virus hondsdoelheid. Er zijn nog slechts 400 Ethiopische wolven in leven dus dit project

ging me erg aan het hart. Het was heel bijzonder om mee te maken. Slapen in een tentje in de wildernis op 4.000 meter hoogte. Dat is toch prachtig!

Waar ligt voor jou de uitdaging in het fotograferen?

Het schilderen met licht. Ik schiet alles manueel. Zowel de sluitertijd als het diafragma pas ik per beeld aan zodat ik optimale controle heb over het licht. Fotograferen is voor mij het stilzetten van de tijd, een moment van retrospectie. De uitdaging is natuurlijk altijd het beeldverhaal zo sterk mogelijk te verbeelden. Ik heb meestal een aantal beelden in mijn hoofd die in de serie moeten komen maar in de werkelijkheid is het soms improviseren. Zeker met de wolf. Ik zit soms weken in een tentje in de bossen om een wolf in beeld te vangen maar het blijft een schuw dier dus dat valt niet te plannen. De camera is een verlengstuk van mijn creatieve brein, mijn passie!

Wat zijn je plannen voor de toekomst?

De wolf blijven vastleggen in al zijn facetten. Als reportagefotograaf benader ik mijn onderwerp daarbij altijd documentair, ik ben geen natuurfotograaf.

Wat is jouw motto in het leven?

Geen tijd om te sterven. Ik grijp alles aan wat op mijn pad komt en wat voor mij of soms anderen belangrijk is. Ik moet hiervoor soms offers brengen maar het dient een hoger doel dus ga ik ervoor.

Meer informatie over Mariëlle van Uitert is te vinden op www.paralleluniversum.nl.